

andrer selve Lovens Princip: at der — i Overensstemmelse med det tidligere af Rigsdagen vedtagne — af den ved Jernbaneanlægene fremkomne Værdistigning skal svares en Afgift til det offentlige til hel eller delvis Dækning af Anlægsudgifterne. De øvrige af Lovforslagets Bestemmelser, hvorom der saavel paa Rigsdagen som i Kommissionen har været forskellig Opfattelse: Formen for Udfindelsen af Værdistigningen (ved de i Henhold til Ejendomsskyldloven valgte Vurderingsmænd eller særlige dertil for hvert Jernbaneanlæg nedsatte Kommissioner) og Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være en aarlig Afgift eller Kapitalindbetaling paa Grundlag af gennem Ejendomssalg konstateret Værdistigning, er af Landstinget vedtaget uforandret. Om end derfor de her nævnte Spørgsmaal paa ny have været fremdragne under Udvalgets Behandling af Forslaget, har man dog ret naturligt ikke fundet Anledning til at genoptage dem til Afgørelse i Tinget ved Afstemning over Ændringsforslag.

Noget lignende Betragtninger gøre sig ogsaa gældende med Hensyn til de to nævnte i Landstinget indsatte Ændringer, hvor der ganske vist formelt set intet vilde være til Hinder for at optage en Forhandling paa Grundlag af Ændringsforslag saavel ved anden Behandling i Folketinget som eventuelt ved Forhandling mellem Tingene.

Som det fremgaar saavel af første Behandling i Aar i Folketinget som af tidligere Forhandlinger anse flere af Udvalgets Medlemmer nævnte to Ændringer for væsentlige Forringelser af Lovforslaget og finde navnlig det procentvise Afdrag i Vurderingssummerne, der — hvor ikke særskilt Taksation af enkelte Dele af en Ejendom kan foretages — stiger med Ejendommens Størrelse, irrationelt og lidet retfærdigt. Ligeledes vilde en Del af Udvalgets Medlemmer have ønsket, at man var gaaet til en Forhøjelse af Jernbaneskylden f. Eks. til 2 pCt. Men til Genæld er der andre af Udvalgets Medlemmer, som ere i høj Grad tilfredse med de

i Landstinget foretagne Forandringer, og som særlig finde det nødvendigt her, hvor man gaar til Indførelse af et helt nyt Princip, at gaa frem med den størst mulige Forsigtighed saavel med Hensyn til Afgiftens Størrelse som ogsaa gennem Nedsættelser i de afgiftspligtige Vurderingssummer. Man har derfor heller ikke i saa Henseende fundet tilstrækkelig Anledning til at stille Ændringsforslag.

I Erkendelse af det nødvendige i at naa til en Ordning med Hensyn til den i Jernbanelovens § 14 fastsatte Værdistigningsafgift og til Dels — for flere af Udvalgets Medlemmer navnlig — i Betragtning af det ønskelige i gennem Praksis at faa Lejlighed til at indhøste Erfaringer paa det paagældende Omraade, har Udvalgets Flertal ment at burde blive staaende ved det i saa Henseende vedtagne. Det er en Selvfølge, at Udvalgets enkelte Medlemmer ikke dermed have erkendt Rigtigheden af den paa de nævnte Omraader foreslaaede Ordning.

Endnu skal kun nævnes, at ogsaa Spørgsmaalet om en almindelig, til saavel bestaaende som andre end de i Lovforslaget omhandlede Nyanlæg knyttet Værdistigningsafgift har været drøftet i Udvalget. Medens der fra alle Sider har været Enighed om, at man ikke bør udvide nærværende Forslag til at omfatte andet eller mere end de i Loven af 27. Maj 1908 omhandlede Jernbaneanlæg, have Meningerne været ret delte med Hensyn til, hvorvidt Forslaget kan betragtes som en første Begyndelse til en saadan almindelig Værdistigningsafgift eller endog til helt nye Principper for Beskatning af fast Ejendom. Det turde heroverfor være tilstrækkeligt at fastslaa, at Lovforslaget kun gaar ud paa at indføre en tidsbegrænset Afgift af de ved forud bestemte lokale Jernbaneanlæg fremkomne Værdistigninger, og der er formentlig saa meget mindre Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om almindelige Beskatningsprincipper, som dette ikke henhører under Ministeren for offentlige Arbejder. Derimod er der i Udvalget Enighed om at henstille til Mini-